

Majoros Nóra

CSILLAGKÖZI KIKÖTŐK Küldetés.

MÓRA

MAJOROS NÓRA

CSILLAGKÖZI KIKÖTŐK

MÓRA

Mottó:

„ti, ki minden időt és helyet bejártok,
kiknek az Androméda csupán pár sarok,
tudjátok, hideg az űr és végtelen,
mazsolák kuglófban, nyeszlett galaxisok,
soha nem találtok jobbat a téridőben
ócskavas vagy zsír új, a hajó várni fog.”

(MÉSZÖLY ÁGNES:

Ballada a legmenőbb hajókhoz)

1.

TÚL SOK PÉNZ

Nagy úr nemcsak egyszerűen gazdag volt, hanem a legesleg-gazdagabb. Egy csilliárdos. Fogalma sem volt, mit csináljon a ménkű sok pénzével, ezért tanácsadókat fogadott föl, hogy ki-találják helyette. Ígéretet tett, hogy amelyikük a legjobb ötletet adja, azt olyan gazdaggá teszi, hogy élete végéig koktélt szűr-csölhet egy trópusi szigeten. Nem csoda, hogy a tanácsadók egymással versengve sorolták a javaslataikat:

- Gyárakat vegyen!
- Nincs olyan gyárféle, amiből ne lenne a tulajdonomban – biggyesztette húsos ajkát Nagy úr, kivillantva a gyémántbera-kást a fogában.
- Persze, vegyen inkább egy várost!
- Minden országban van már egy városom, sőt egy egész ország is az enyém.
- Vásároljon műtárgyakat!
- Azok meg mik?
- Festmények, szobrok, régi holmik, ilyesmi.
- A csilliárdos elfintorodott.
- Minek vennék ilyeneket? Semmi hasznuk.
- Vegyen egy bankot!
- Haha! Lassan nincs olyan bank, ami nem az enyém lenne.

– Ha már mindene megvan, adja a pénzét a szegényeknek!
– Szó sem lehet róla. Nem megszabadulni akarok tőle, magatulok! Valami olyat akarok venni, ami senkinek sincs, és soha nem is volt. Ha nincs jobb ötlete, inkább meg se mukkanjon!
– Vegyen egy bolygót!
– Bolygót? Miért, bolygója senkinek sincs?
– Hát itt van a Föld, de az mindenkié. Vegyen egy bolygót, amelyik csak a magáé!

– Ez jó! Igen! Veszek egy bolygót!
A tanácsadó, aki kitalálta, elégedetten dörzsölte a kezét, és gondolatban már a koktélt kortyolgatta, de a többiek szörnyen féltékenyek és irigyek lettek.

– Marhaság – mondta az egyikük –, mégis hogy a csudába jut el egy idegen bolygóra? Legfeljebb a Holdra vagy talán még a Marsra utazhat, de egyik sem eladó.

– Erre is van megoldás – mondta a tanácsadó –, de szigorúan titkos.

A csilliárdos erre mindenkit kiküldött a teremből, csak a bolygóvásárlás ötletadóját nem.

– Hogy hívják? – kérdezte Nagy úr.
– Doktor Fájsz, úrkutató – mutatkozott be a tanácsadó.
– És mondja, doktor Fájsz, mi hasznom lehet az úrből? – kérdezte a csilliárdos, és közben remegtek az orrcimpái, mint minden alkalommal, amikor pénzt szimatolt.

Doktor Fájsz egy ideig meg sem bírt szólalni, annyira lenyűgözte az önálló életet élő orr. Sehogy sem illett a súlyos testhez és a sunyi szemhez.

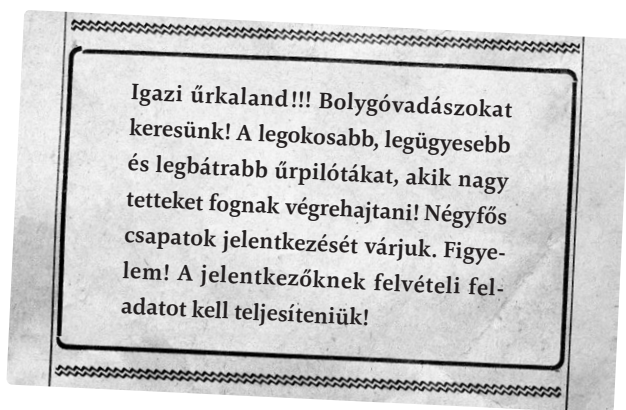
A csilliárdos ugyanakkor a tanácsadót méregette. Eleve furcsának találta. Már azt is, ahogy beszélt, csupán a szája bal

széle mozgott, a jobb oldala végig egyenes csík maradt. No meg a hosszú, csapzott haja, amely alól a feje jobb oldalán ki-látszott a fejbőre. Gyanús volt. Nagy úr pedig kifejezetten ked-velte a gyanús embereket, mert azok mindenféle kétes üzletben benne voltak.

– Az egész életemet az űr kutatásának szenteltem – szólalt meg végre fojtott hangon doktor Fájsz. – Képzelteri, hogy nem lehet csak úgy, egy mondatban megmagyarázni, mi minden jó származhat az űrből. De a lényeg, hogy temérdek.

– Ez tetszik – vigyorodott el szélesen a csilliárdos. – Halljuk azt a szigorúan titkos megoldást, hogyan lesz saját bolygóm!

A megbeszélés legalább egy órán át tartott. A kint várako-zóknak semmit nem árultak el abból, miről tanácskoztak, de másnap egy hirdetés jelent meg az újságokban:

Amikor az emberek elolvasták a hirdetést, egyből mindenki bolygóvadász akart lenni. Sorra alakultak a csapatok. A csilliárdos minden országban vásárolt egy űrközpontot, ahol fogadták

a jelentkezőket, de senkinek, még igazi űrhajósoknak és tudósoknak sem sikerült megoldani a felvételi feladatot.

Miközben az egész világ az űrutazás lehetőségének lázában égett, Nagy úr és doktor Fájsz egy trópusi szigeten napoztak egy-egy csíkos nyugágyban ejtőzve. A tanácsadó megkérdezte:

– Ha az űrhajósai levadásznak önnek egy bolygót, mit fog majd kezdeni vele?

– Gyárakat, városokat és bankokat fogok építeni rá, hogy még több pénzem legyen. De erről természetesen nem kell tudnia senkinek – felelte a csilliárdos, és nagyot hörpintett a koktélijából.

A NEGYEDIK CSAPATTAG

Palka és az anyukája olyan picike házban éltek, amelynek csak egyetlen szobája volt, rózsaszín virágos tapétával. Az apukája nem élt velük, de havonta egyszer találkoztak egy cukrászdában, és Palka annyi minyont tömhetett magába, amennyit csak akart. Palka anyukája ápolónő volt, és sokszor éjszaka is dolgoznia kellett. Ilyenkor a kislány fogta az iskolatáskáját, a plüss zsebkutyáját, és átment a szomszédba, ahol két fiú lakott: Alex és Miló.

Palka és Alex osztálytársak voltak, ötödikesek. Miló, az idősebbik fiú nyolcadikba járt, és a legmenőbb srác volt az egész iskolában. Nemcsak a szemtelenül kék szeme miatt, hanem mert ő volt a focicsapat kapitánya.

Alexék háza különleges volt. Nagy és zezugos, mindenkinek jutott külön szoba, sőt a padlásszobában egy igazi csillagvizsgálót alakítottak ki, űrteleszkóppal. A fiúk szülei ugyanis csillagászok voltak. A házban minden lámpa bolygóra hasonlított. Palka kedvence a Szaturnusz volt a konyhaasztal fölött.

A kislány bekopogott, mire Szofi, a fiúk anyukája nyitott ajtót.

– Gyere csak be, épp most készült el a pizza.

Már az előszobában is érezni lehetett az illatát. Palka beszaladt a konyhába.

– Hia, Halka! – köszönt Alex teli szájjal, és fújtatott is hozzá, mert égette a nyelvét a falat.

Még a borzas, vörös haja is remegett, annyira szaporán szedte a levegőt. Sokat viccelődtek rajta, hogy lehet valakinek ennyire vörös a hajszíne, amikor a családban mindenki gesztenyebarna.

– Hagyjatok Milónak is – kérte őket Szofi –, mindjárt hazaér az edzésről.

Aztán a padlásszoba felé vette az irányt, mert már besötétedett, és ilyenkor tudta figyelemmel kísérni a csillagokat.

Miután a gyerekek jóllaktak, Palka elmosogatta az edényeket, Alex pedig elővett egy újságot, és megkereste benne a keresztrejtvényt. Alex minden rejtvényt megfejtett.

– Nem akarsz inkább játszani? Van nálam gyurma.

Alex valami olyasmit motyogott, hogy utoljára óvodában gyurmázott, aztán kitépett egy lapot az újságból, és Palka elé tette az asztalra.

– Ezen gyurmázz, össze ne kend a terítőt!

Palka egy rúd zöld gyurmát vett elő. Gombócokat gyúrt, aztán tüskéket is készített rájuk, és egyenesen a fiú elé kiterített újságra gurította mindet.

– Hé, mik ezek? – söpörte le a betolakodókat Alex.

– Űrbogáncsok, és elfoglalják a rejtvénybolygót. Mentsd meg, ha tudod!

Palka hirtelen elkente az egyik Űrbogáncsot a rejtvényen.

– Vigyázz, tönkreteszed! – kiáltotta Alex.

– Viűűű, viűűűű – szirénázta Palka. – Figyelem, idegenek támadták meg a galaxist!

Alex kirántotta a papírt a gyurma alól.

– Ne már, gyurmás lesz a terítő! – sikította Palka.

Alex elvigyorodott, és meglöbögötte a lapot Palka szeme előtt.

– Most megsemmisítem az idegenek űrhajóját!

A papírlap valóban űrhajót ábrázolt. Alex majdnem össze-
gyűrte, amikor Palka megfogta a kezét.

– Várj! Olvassuk el, mi van odaírva, hátha érdekes.

Alex fintorogva tette le az újságot.

– Olvasd, ha akarod.

Palka olvasta is:

– „Igazi űrkaland, bolygóvadászokat keresünk!”

Mire Palka a hirdetés végére ért, Miló már az ajtóban állt, és lelkesen fütttyentett.

– Öcsi, ez aztán a nekünk való kaland!

A következő napok tervezgetéssel és kutatással teltek. Alex a számítógép elé telepedett, és igyekezett mindent kideríteni a hirdetésről és a felvételi feladatról. Palka elment az iskola könyvtárába, aztán rájött, hogy Szofiék könyvespolcán több könyvet talál az űrutazásról, mint amennyi könyv összesen a suliban van. Miló, aki tulajdonképpen mindenkit ismert, negyedik csapattagot keresett. Míg Palka és Alex egyre lelkesebb lett, Miló arca elkeseredettséget tükrözött.

– Reménytelen... – morogta, aztán belerúgott a focipálya szélén heverő labdába.

A labda átívelt a gyeplő fölé, majd bepattogott a kapuba.

– Góóóól! – kiáltotta Palka, aki százszorszépet gyűjtött a lelátó alatt, és koszorút font belőlük.

– Ha nincs negyedik csapattag, meg sem próbálhatjuk – sóhajtott Alex egy füzet fölé hajolva.

A lapon nevek sorakoztak egymás alatt, és mind át volt húzva.

– Pedig tényleg mindenkit megkérdeztem, aki szóba jöhet – mondta.

A focipálya másik oldalán egy lány téblábolt. Őket figyelte. Magas volt, sápadt, és furcsán öltözködött. Fiús ruhát viselt, a haját szoros copf fogta hátra, fején baseballsapka.

– Nézzétek, ott van Delfin! – mondta Palka.

Alex elgondolkodva nézett fel a füzetből.

– Nem ő az a lány, akiről írt a suliujság?

– De. Hetedik bés. Tavalý miatta fújták le a döntős meccsünket – mondta Miló.

– Nem azért, mert tűz ütött ki a nézőtéren? – kérdezte Alex.

– No de miért ütött ki a tűz, Öcsi? Mert ez a zsenike feltalált egy új fényképezőgépet, amit a meccsen akart kipróbálni. A gép felrobbant, pánik tört ki, és lefújták a mérkőzést. Pedig nyeresre álltunk. Soha nem fogom neki megbocsátani, az újrajátszáson ugyanis kikaptunk. Nem százas a csaj, ne is foglalkozzatok vele. Inkább azon agyaljunk, ki jöhet szóba csapattagnak.

Ám Alex egyszerre csak felpattant, és a gyepen át egyenesen Delfin felé vágatott. A vörös haján szikrázó délutáni fénytől úgy tűnt, mintha kigyulladt volna a feje a dühtől.

– Alex, hagyd! Már nem számít! – szólt utána Miló.

– Menjetek haza, nekem még van egy kis dolgom! – kiabált vissza a fivére.

– Nem szorulok rá, hogy az öcsém védjen meg! – mérgelődött Miló, aztán Palkához fordult:

– Gyere, Palka, menjünk! Nálunk alszol ma is?

– Igen. Anyu ügyeletes – sóhajtott Palka.

Miló arra gondolt, milyen jó, hogy az ő szüleik majdnem mindig otthon dolgoznak a számítógépeiken vagy a csillagvizsgálóban. Igaz, hogy munka közben nem szabad őket zavarni, mégis a biztonság érzetével töltötte el, hogy bármikor ott vannak a közelben.

– Olyan vagy ezzel a koszorúval, mint egy tündér – mosolygott a kislányra bátorítóan Miló, és a vállára vette Palka táskáját is, amely sokkal nehezebb volt, mint az övé.

A bolygólámpás ház teraszán Palka éppen matekleckét írt, Miló pedig dekázott a zsebkendőnyi fűvön, amikor Alex hazaért. Mögötte Delfin jelent meg a teraszajtóban.

– Na ne! – mordult fel Miló.

Delfin már-már visszafordult, de Alex a keze után nyúlt, és magával húzta.

– Delfin, mondd el neki! – szólt határozottan Alex.

– Miló... – dadogta a lány – ...már annyiszor el akartam neked mondani, mennyire sajnálom azt a meccset. Csak szerettem volna... szerettem volna olyan szuper képeket készíteni, mint amilyen szuper a focicsapat...

Miló zavarában szóhoz sem jutott.

– Akkor béke van, ugye? – folytatta Alex. – Delfin azért figyelt bennünket a pályán, mert olvasta a hirdetést, és ő is bolygó-vadászcapatot keres.

– Találtál már valakit? – kérdezte Miló.

– Még nem – felelte Delfin. – Nem sokan állnak szóba velem...
– Ez most komoly? Senki sem áll vele szóba, de mi vegyük be? – fortyant fel Miló.

Delfin döbbsenten nézett Milóra, a szeme elhomályosult, aztán sarkon fordult, és elviharzott.

– Ez nem volt szép – mondta Palka.

– Te tulok! Ő a legokosabb lány az egész suliban! – kiáltotta Alex.

– Ez a lány egy bajkeverő. Nem kell ilyen a csapatunkba! – vitázott Miló.

– Hologramos fényképező! Érted? Amúgy azóta sikerült neki. Megcsinálta! És éppen most kért tőled bocsánatot a meccs miatt.

– De olyan... furán néz ki. Fiús ruhában jár. Egyáltalán nem olyan, mint a többi lány.

– Nem mindegy, hogy néz ki? Az a lényeg, hogy okos. Még nálad is sokkal okosabb. Nélküle nincs esélyünk.

Miló gondolkodott egy kicsit, aztán Delfin után szaladt. Palka tapsolni kezdett.

– Na jó, ez rendben lesz. Most már csak a szüleinket kell meggyőznünk – sóhajtotta Alex.

3.

A MEGOLDHATATLAN FELADAT

Palka egy barátságtalan, fertőtlenítőszagú folyosón várakozott. Időnként bement iskola után a kórházba, és ha az anyukája végzett a műszakkal, együtt mentek haza. A buszon megbeszélték, kivel mi történt, amíg nem találkoztak.

Megoldhatatlan feladat – sóhajtotta Palka, amikor már három napja hiába győzködte az anyukáját, aki nem akarta megengedni a kislánynak, hogy jelentkezzen bolygóvadásznak. Palkának már az is eszébe jutott, hogy a helyére mást kell keresniük a csapatba.

A folyosó falai zöldek voltak, a székek narancssárgák. Szép árnyalat – állapította meg Palka, de a neonfényben mégis minden szín hidegnek tűnt. Palka a kedvenc plüssét szorongatta, és egyre elkeseredettebben szipogott.

– Fáj valamid? – állt meg mellette egy férfi, sztetoszkóppal a nyakában, és rögtön megérintette Palka homlokát.

– Nem vagyok beteg, csak szomorú – mondta Palka.

Az orvos visszahúzta a kezét, és fáradtan lehuppant a kislány melletti székre.

– Az más. Elmondod, mi bánt?

Palka többször látta már ezt az orvost az anyukájával beszélgetni. Mindig kedvesen mosolygott rá. Az anyukája úgy emlegette otthon, hogy doktor Csoda Viktor. Palka elpanaszolta neki, milyen szigorú az anyukája.

– Az anyukád itt van bent a kórházban?

– Itt dolgozik. Nővér. Beának hívják.

– Tényleg, hiszen hasonlítasz is rá. Főleg a szemed.

– Ha megnövök, szeretnék pont olyan lenni, mint ő. De én nem leszek ilyen szigorú.

– Most képzeld el, milyen egyedül maradna, ha elrepülnél az űrbe – mondta az orvos.

– Nekem is borzasztóan hiányozna, de mégis annyira szeretném megpróbálni a fiúkkal! Igazi kaland lenne!

– Doktor úr, a hármashból hívják! – dugta ki egy ápoló a fejét az egyik ajtó mögül.

– Meglátom, mit tehetek – mondta az orvos, majd magára hagyta Palkát.

– Erre sajnos nincs orvosság – súgta Palka, de az orvos már nem hallhatta.

Csodadoktor lehetett mégis, mert aznap este, a szokásos jóéjtpuszi után, ami a világ legcuppanósabb jóéjtpuszija volt, Palka anyukája a kislány fülébe súgta:

– Elengedlek az űrközpontba, ha a fiúk szülei is veletek mennek.

Másnap felhívták Brúnót, a fiúk apukáját telefonon. Azt mondta, egy űrközpontot akkor is érdemes megnézni, ha nem járnak sikerrel, és felajánlotta, hogy elviszi a gyerekeket autóval. A telefonbeszélgetés után Bea végre megnyugodott.

Az úrközpont csupa üveg tornya a város szélén magasodott, egy hatalmas park kellős közepén. Széles betonúton lehetett behajtani, az út mellett rakétákat, műholdakat és más űreszközöket állítottak ki. Az üvegtorony bejáratánál a gyerekek kaptak egy-egy jelentkezési lapot, amit ki kellett tölteniük. Alex fél szemmel Delfin papírára sandított.

– Jé, téged igazából Évának hívnak?! – állapította meg.

Delfin szeme szikrát szórt.

– Neked Delfin. És ha bármelyikőtök Évának mer szólítani, annak behúzzok egyet!

Palka kuncogott, Miló pedig azon morfondírozott, hogy vajon jó ötlet volt-e magukkal hozni a lányt.

Amikor végeztek, egy padon ülve sokáig várakoztak egy zárt ajtó előtt. Majdnem egy óra múlva lógó orral jött ki az előző csapat. Egy fehér köpenyes, szemüveges férfi követte őket. Döbbenet nézett rájuk.

– Na ne tréfálgatok, ti gyerekek vagytok, ez pedig komoly dolog. Menjetek szépen haza!

– Az újsághirdetésben nem szerepelt, hogy a jelentkezés korhatárhoz kötött – válaszolt Brúnó.

A fehér köpenyes elvette a jelentkezési lapokat.

– Ez sajnos igaz. Korrigálni fogjuk. Hm. Helyesen van kitöltve minden. Hm. Rendben, kövessetek, de csak az időmet vesztegetitek, úgysem fog sikerülni – jelentette ki.

Brúnó biztatóan integetett a fehér köpenyest követő gyerekek után.

Először át kellett esniük a biztonsági ellenőrzésen. Egy teremben ki kellett pakolniuk mindent a zsebükből, még Palka

zsebkutyáját is, aztán bekísérték őket egy teljesen sötét, zárt fülkébe.

– Egy órátok van, hogy beindítsátok az űrhajó-szimulátort. Hajrá, hajrá! – mondta a fehér köpenyes gúnyosan, és bevágta maga mögött az ajtót.

Koromsötét lett. Először Delfin tért magához.

– Valahol lennie kell egy kapcsolónak vagy karnak. Majd én megkeresem!

Tapogatózni kezdett, de beleütközött Palkába. A kislány elesett, és sírva fakadt.

– Szerintem csak szórakoznak velünk. Hallottátok, mit mondott a fehér köpenyes. Hé, ezt nem tehetik velünk! Kapcsolják fel a villanyt! – ordította Alex.

– Így nem megyünk semmire – mondta Miló. – Add a kezed, Palka, el ne ess megint. Álljunk egymás mellé a falnál, és tapogatózzunk körbe, úgy megtaláljuk a kapcsolót. Mind egy irányba mozogjunk!

A fal a kabin aljától a tetejéig teljesen simának bizonyult, mintha egy óriási tojás belsejében lettek volna. Még az ajtónyílást sem lehetett kitapogatni. A padlót is megvizsgálták. Aztán Alex Miló nyakába ült, és végigsimogatta a mennyezetet. Se karok, se billentyűk, se kapcsolók, de még egy érintőképernyő sem volt sehol.

– Lehet, hogy hangra indul? Indulj! Start! Staaaaart! – ordította Delfin, és mérgesen belerúgott a falba.

– Ezzel nem megyünk semmire, csak tönkreteszed! – szólt rá Miló. – Gondolkozzunk!

Lekuporodtak a földre, és csendben tanakodni kezdtek. Fel-

vetettek pár használhatatlan ötletet, aztán csak gubbasztottak szótlanul, csalódottan. Lassan teltek a percek.

– Ez már olyan, mintha a világűrben lennénk? Az is ilyen sötét? – szipogta Palka.

– De jó is lenne! – sóhajtotta Delfin. – De azt hiszem, a világűr nem ennyire...

– ...szűk – fejezte be Miló.

– Ha már nem tudjuk megoldani a feladatot, mi lenne, ha azt játszanánk, hogy elindult az űrhajó? Legalább Palka sem félne annyira – javasolta Alex.

– Jó ötlet – egyezett bele Miló.

Elképzeltek, hogy sorra elhaladnak a Hold, a Mars, a Jupiter, a Szaturnusz, az Uránusz és a Neptunusz mellett, szalaloznak a törpebolygók között. A Plútó közelében egy egész meteorraj suhan el, mint egy tűzijáték az űr feneketlen feketeségében. Aztán betakarja őket a csillagköd, és amikor kitisztul a látóhatár, felragyog egy ismeretlen, csoda szép bolygó. Szivárványszín gyűrű veszi körül, és három hold kering körülötte. A felszínét ezüst tengerek borítják, a közepén nagy zöld kontinens látszik.

Hirtelen fény gyulladt.

– Lejárt az idő... – sóhajtotta lemondóan Alex. – Úgy tűnik, mi sem leszünk bolygóvadászok.

Ám Palka izgatottan felkiáltott:

– Nézzétek, ezek nem lámpák, hanem csillagok!

A fülke kupoláján apró fénypöttyök jelentek meg, egészen olyanok, mint a valódi csillagok, és ott volt minden, amit elképzeltek: a Naprendszer bolygói, a meteorok, a csillagköd és a háromholdas bolygó a szivárványszín gyűrűvel. Alattuk felzúgott

a padló, mintha egy motor indulna el halkán. Aztán elhalványodott a kép, elcsendesedett a zúgás. Kinyílt az ajtó, a fehér köpenyes férfi lépett be, és most már valóban lámpa fénye szűrődött be a kabin belsejébe.

– Ezt nem hiszem el! Sikerült beindítanotok a kvadrátelhajtóművet! Hogy csináltátok, gyerekek?